

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 19/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o., Prokopa Veľkého 52, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou KPMG Legal s. r. o., Dvořákovo nábrežie 10, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marian Dzuroška, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 65/2015 z 28. septembra 2016 (Rvp 10/2017) a sp. zn. 6 Sžf 44/2015 z 28. septembra 2016 (Rvp 11/2017) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 10/2017 a sp. zn. Rvp 11/2017 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. I. ÚS 19/2017.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 2. januára 2017 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 dohovoru rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 65/2015 z 28. septembra 2016 (Rvp 10/2017) a sp. zn. 6 Sžf 44/2015 z 28. septembra 2016 (Rvp 11/2017) (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažností vyplýva, že Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) rozhodnutiami č. 1100301/1/132005/2013/5094 z 28. marca 2013 a č. 1100301/1/132030/2013/5094 z 28. marca 2013 potvrdilo dodatočné platobné výmery daňového úradu pre vybrané daňové subjekty (ďalej len „daňový úrad“) č. 9900403/5/1427751/2012/Zat z 2. júla 2012 a č. 9900403/5/1432505/2012/JanS z 3. júla 2012 (ďalej len „dodatočné platobné výmery“), ktorými daňový úrad vyrubil sťažovateľke rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia február 2008 a august 2008.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) následne rozhodnutiami sp. zn. 5 S 122/2013 z 3. februára 2015 a sp. zn. 5 S 124/2013 z 3. februára 2015 vyhovel žalobe sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí finančného riaditeľstva č. 1100301/1/132005/2013/5094 z 28. marca 2013 a č. 1100301/1/132030/2013/5094 z 28. marca 2013 vrátane dodatočných platobných výmerov daňového úradu, uvedené rozhodnutia finančného riaditeľstva a dodatočné platobné výmery zrušil a veci vrátil finančnému riaditeľstvu na ďalšie konania.

O odvolaní finančného riaditeľstva proti rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 S 122/2013 z 3. februára 2015 a sp. zn. 5 S 124/2013 z 3. februára 2015 najvyšší súd napadnutými rozhodnutiami odvolaním napadnuté rozsudky krajského súdu zmenil tak, že žaloby sťažovateľky zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

3. V petite podaných sťažností sťažovateľka záverom ústavnému súdu navrhuje, aby po prijatí sťažností na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie ňou označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu, tie následne zrušil a veci vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

4. Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) alebo Trestného poriadku.

V zmysle § 166 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

5. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10/2017 a sp. zn. Rvp 11/2017 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a najvyššieho súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Pri posudzovaní sťažností ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

9. Podstata a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých

orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

10. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

11. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže vzhľadom na princíp subsidiárnej právomoci ústavného súdu zásadne smerovať iba proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorý vo veci rozhodol po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov, resp. iných právnych prostriedkov nápravy, ktoré mal sťažovateľ k dispozícii v poslednom stupni (IV. ÚS 85/2013).

12. Z obsahu sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovateľka súčasne s podaním sťažností ústavnému súdu „... dňa 30.11.2016... napadla zmenené rozsudky krajského súdu (t. j. rozsudky krajského súdu v spojení s rozsudkami najvyššieho súdu) aj kasačnou sťažnosťou podľa § 438 SSP“.

13. Ústavný súd už zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 84/2010, I. ÚS 153/2010, III. ÚS 200/2010, III. ÚS 114/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po negatívnom rozhodnutí o mimoriadnom opravnom prostriedku sťažovateľky. Pritom lehota na prípadné podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu napadnutému v danom prípade kasačnou sťažnosťou sťažovateľky (porovnaj tiež rozsudok

Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53 a 54).

14. Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosti podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustné pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2017